

"La responsabilitat política ha existit"

Robert Garcia-Cairó és el delegat de l'Associació d'Assessors Fiscals a Catalunya i Balears. Economista i auditor de comptes, analitza en aquesta entrevista les causes de la prescripció de deutes fiscals de més de 200.000 milions de pessetes.

Des del punt de vista tècnic, hi ha res que faci pensar que, en aquest cas, hi ha hagut cap amnistia fiscal encoberta?

—Pel coneixement que en tenim, crec que no es tracta d'intencionalitat política, sinó de prepotència dels òrgans de l'administració tributària, que, interpretant el reglament d'inspecció d'una manera de-

—Sense poder aprofundir en les causes concretes dels retards d'aquests expedients, ni en la possibilitat de relacions de poder o de relacions inconfessables, que en aquest moment desconeixem i que esperem que la comissió parlamentària creada *ad hoc* aclarirà, com a professional, no crec que es tracti de deixadesa en el seguiment d'aquests expedients;

simplement devien pensar que tenien cinc anys. I quan algú pensa que té cinc anys per a fer una feina, per què l'ha de fer en sis mesos? Tot i així, és cert que també hi havia elements perquè pensessin que podien ser sis mesos.

—Això vol dir que no s'han de buscar responsabilitats polítiques pel que ha passat?

—Al contrari, segons la llei, si hi ha mal funcionament de l'administració, i aquest mal funcionament és generalitzat, hi ha responsabilitat política de qui dirigeix aquesta administració. A vegades, en aquest país es confonen les responsabilitats polítiques amb les jurídiques.

—I en el moment que els tribunals de justícia van començar a rebatre els criteris de la inspecció de Finances, aquesta no podia reaccionar, si encara hi era a temps?

—Diuen que l'Agència Tributà-

ria va posar en marxa un pla per a accelerar la tramitació dels expedients que es trobaven en aquest coll d'ampolla. Bé, suposo que així ho van fer i que van prendre les mesures adequades. Però sí que sembla que fins fa dos anys, que és quan l'Audiència Nacional dona la raó al contribuent, aquest pla no es posa en marxa.

—De què va venir l'acumulació d'expedients?

—Si l'administració, quan fa una proposta d'acta s'ajusta a una interpretació raonable i coneguda de la norma, la possibilitat que el contribuent no s'avingui

MIREIA MARGENAT

"Segons la llei, si hi ha mal funcionament de l'administració, i és generalitzat, hi ha responsabilitat política de qui dirigeix aquesta administració. En aquest país es confonen les responsabilitats polítiques amb les jurídiques."

terminada, van pensar que el termini de sis mesos per a tramitar les actes d'inspecció no els afectava. Això, s'hi hauria d'afegir que la majoria d'aquests expedients a punt de prescriure, o que ja han prescrit, se circumscriuen a l'oficina central d'inspecció de Madrid, que és l'òrgan superior de la inspecció tributària de l'estat, i que potser no té els mitjans personals i materials adequats per a treure's la feina de sobre amb la rapidesa requerida en aquests casos.

—Però i si algú hagués deixat passar deliberadament el temps...?

MIREIA MARGENAT

“Pot ser que actuacions deliberades quedin encobertes dins les situacions generades per la tramitació.”

a pactar una sortida és molt més petita que no pas si l'administració fa una interpretació tirant molt cap a casa, molt exagerada, que posa el contribuent en una situació de “si signo la conformitat em moro”. Penseu que una de les causes de més conflictivitat en les liquidacions tributàries a partir de l'any 85, el que en diem l'època Borrell, ve de l'enduriment de les sancions tributàries, que se situen entre les més altes d'Europa. Això va generar una conflictivitat tremenda, perquè per quotes deixades d'ingressar d'un milió de pessetes ens podíem trobar amb actes d'inspecció de fins a quatre o cinc milions. I si, a més, la interpretació no era fexible, però acurada, el contribuent es veia obligat a recórrer a la via de la disconformitat, encara que només fos per l'inflament de les sancions. Per això, a partir del 95 es va produir una rebaixa important en aquest punt. Però en el període que va del 85 al 95 la política repressora va ser la que va ser, i probablement va ajudar a fer que es produís aquest coll d'ampolla. Pensi que totes les actuacions que entren dins aquest paquet dels 200.000 milions són de l'època que comentem.

—La comissió parlamentària creada podria acabar demostrant que hi va haver premeditació en els retards?

—Ho ignoro. A més, hem de pensar que és una cosa complexa. En la tramitació d'una acta es donen moltes circumstàncies; per tant, pot ser que actuacions suposadament deliberades quedin encobertes dins les situacions generades per la tramitació de les actes. Si els retards són conseqüència del coll d'ampolla, o si hi ha cap altra intenció, probablement no ho sabrem mai.

Toni Cañis

El procediment inspector

Aquest procediment consta de dues fases: la que va des de l'inici de la inspecció fins que no es formalitza l'acta, i la que va de l'acta a la liquidació tributària, moment en què l'inspector en cap de cada delegació de Finances decideix els imports definitius. En els procediments en què no hi ha acord entre la inspecció i el contribuent sobre el que ha de pagar, és a dir, en cas de disconformitat, el termini entre l'acta i la liquidació és d'uns dos mesos, però l'incompliment no és explícitament regulat per les normes tributàries. Per això el Tribunal Suprem ha hagut d'interpretar que quan el període de demora és superior a sis mesos, sense cap actuació externa que la justifiqui, l'expedient caduca i s'ha de donar per no iniciat el procediment inspector. Amb això, si en el moment de reiniciar la inspecció o de fer la liquidació ja han passat cinc anys des que el contribuent va presentar la declaració, els deutes tributaris han prescrit. T. C.

DAVID FERNÁNDEZ

